

[Ole Bjørn Kraft.]

melse med tiden, med livet og den virkelighed, som lovene skal beskæftige sig med. Derfor vil jeg gerne fastholde tanken om, at tinget nedsætter et sådant udvalg, således som der i realiteten også er givet tilslutning dertil fra alle sider, og jeg takker igen de ærede ordførere derfor.

Den ærede ordfører for venstre gjorde nogle bemærkninger med hensyn til arbejdsområdet for dette udvalg. Jeg mener ganske vist ikke, at den ordlyd, vi har givet det, vil forhindre, at udvalget kan beskæftige sig med nogle sager, der ligger udenfor straffelovens kapitler 12—15. Vi har udtrykkelig ikke henvist til disse kapitler, men har henvist til de områder, som de omhandler, og efter vor opfattelse var der derfor intet til hinder for, at man også kunne inddrage andre lovgivningsområder og andre love under behandlingen end just straffeloven og dens kapitler. På den anden side vil det være meget rigtigt, om vi, når vi nedsætter et sådant udvalg, bliver ganske klar over, hvor omfattende arbejdet skal være. Jeg tror, det ville være nyttigt, og på den foranledning, som det ærede medlem hr. Holm har givet, synes jeg, det ville være rimeligt, inden vi skrider til den endelige vedtagelse af forslaget til beslutning her i tinget, at afbryde forhandlingen, for at vi i et udvalg kan søge at finde en udformning af forslagens tekst, der i enhver henseende svarer til de ønsker, som vi har, selv om jeg altså mener, at således som forslaget er formet, vil man kunne drage så at sige alt hvad man ønsker ind under det.

Til den ærede ordfører for venstre skal jeg iøvrigt kun bemærke, at jeg er ganske enig med ham i, at dette forslag ikke er rettet mod nogen bestemt side, men at det er rettet imod enhver, der tænker på at begå forbrydelser af denne art, enhver, der arbejder imod landets interesser på de områder, som der her er tale om.

Jeg takker også den ærede ordfører for det radikale venstre, der, selv om han i og for sig måske ikke mente, at det var absolut påkrævet at nedsætte et udvalg, dog ikke ville modsætte sig det, og som også erkendte, at her var der et spørgsmål, som det var naturligt for tinget at beskæftige sig med.

Den ærede ordfører for det kommunistiske parti (Mogens Fog) gjorde en hel mængde bemærkninger, som ikke havde nogen egentlig tilknytning til det foreliggende forslag. Hans udtalelser vedrørende nogle artikler i „Nationaltidende“ var efter min opfattelse i høj grad søgte. Det var i virkeligheden kun ved en højest anstrengt argumentation,

det ærede medlem kunne gøre et forsøg på at få disse problemer knyttet sammen. Der er jo ikke noget som helst ejendommeligt i, at et blad som „Nationaltidende“ gør sig til talsmand for de synspunkter, som det ærede medlem citerede, hvorved bladet gjorde sig til fortaler for en ganske bestemt udenrigspolitik med henblik på de foreliggende problemer.

Det ærede medlem har aldeles uret, når han påstår, at jeg i den ordførertale, jeg holdt her i tinget for lidt siden, havde udtalt mig for, at de bestemmelser, vi skulle indføre, skulle betyde en begrænsning af ytringsfriheden. Jeg tror oven i købet, det ærede medlem udtalte, at jeg havde sagt, det var nødvendigt at begrænse ytringsfriheden på de områder, her er tale om. Jeg sagde det modsatte. Jeg understregede — men således går det, når man møder med en forudfattet mening og ikke anstrender sig for at forstå anderledes tænkende —, at det, der var vanskeligheden for et demokrati, var, at der for os er sat grænser, som ikke eksisterer i de stater, der er diktatorisk styrede eller som ikke følger de demokratiske retningslinier. Vi kan nemlig efter vor opfattelse ikke tillade os en række af de foranstaltninger og handlinger, som vi ser alt for mange sørgelige eksempler på i verden omkring os i dag.

I forbindelse hermed nævnte jeg udtrykkelig, at vi ikke gennem disse bestemmelser måtte hindre den demokratiske ret til en fri diskussion om problemerne, ikke hindre foreningsfriheden og forsamlingsfriheden, ja, jeg nævnte endogså udtrykkelig — det er mærkeligt, at det ærede medlem ikke lagde mærke til det —, at selvfølgelig må det være tilladt for enhver i dette land, parti eller enkeltperson, at arbejde for, tale for, at den danske stat slutter overenskomst, alliance og forbund med andre stater, i overensstemmelse med hvad han mener er til landets gavn, til sikring af fædrelandets fremtid, og her kan man naturligvis ikke på forhånd fastslå — det har aldrig nogensinde været min tanke —, at man må arbejde for tilslutning til det ene, men ikke til det andet. Det, som er det afgørende, det, hvoraf det hele afhænger, er naturligvis, at man arbejder åbenlyst og klart for dagen, at man ikke søger at nå sit resultat ad hemmelige veje ved at føle sig mere bundet til den fremmede stat, end man føler sig bundet til sit eget land, at man ikke afskærer sig fra at kunne tage en stilling, der bygger på hensynet til fædrelandet, at man ikke på forhånd har bundet sig